

Κορακς

1. Задава делението на речта на пет части
 - a) Въведение – προοίμιον
 - b) Изложение – διήγησις
 - c) Аргументи pro – ἀγῶνες
 - d) Аргументи contra – παρεκβάσεις
 - e) Заключение – ἐπίλογος
2. Задава линията на дебатирание върху „принципа на вероятността“ на простъпката (εἰκός).

Например, ако един инвалид е обвинен в нанасяне на побой, той трябва да пита: „Възможно ли е аз да съм го атакувал?“ А ако един здрав и силен мъж е обвинен в същото, то той трябва да пита: „Възможно ли е аз да съм го нападнал, след като зная, че срещу мен ще бъде повдигнато обвинение?“. Тази линия продължава в Антифонтовите *Τετραλογίαι*. Аристотел, *Ρετορική* II, 24 – лъжливите ентимеми възникват при пренебрегване на разликата между абстрактна и конкретна вероятност. Той илюстрира това със стиховете на Агатон: „Може би някой може да нарече самото това нещо вероятност – че много невъзможни неща ще ми се случат“ и добавя, че Κορακсовият трактат по реторическо изкуство почива на този принцип (Αριστοτέλ, *Ρετορική* II, 24, 9).

Τιζίη

Ροδεν по всяка вероятност през 485 г. Учитель на Λιζίη в Турии, създадена през 443 г., и на младия Ιζοκрат в Ατiна около 418 г. Принципът на вероятност е развит от него по-нататък в „Искусството на реториката“, за което знаем, че е написал (Πλάτων, *Φεδῶρ* 267A, 273 A). Според Παυζανίη той придружил Γοργίη в Ατiна през 427 г.

Γοργίη

Διοδωρ (12.53.2–4) свидетелства за него, че бил начело на сиракузката мисия в Ατiна през 427 г. и че превъзхождал всички съвременни му ορатори: ἦν δὲ τῶν ἀπεσταλμένων ἀρχιπρεσβευτῆς Γοργίας ὁ ρήτωρ, δεινότητι λόγου πολὺ προέχων πάντων τῶν καθ' ἑαυτόν. οὗτος καὶ τέχνας ῥητορικὰς πρῶτος ἐξεῦρε καὶ κατὰ τὴν σοφιστείαν τοσοῦτο τοὺς ἄλλοις ὑπερέβαλεν, ὥστε μισθὸν λαμβάνειν παρὰ τῶν μαθητῶν μνᾶς ἑκατόν. οὗτος οὖν κατανήσας εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ παραχθὲς εἰς τὸν δῆμον διελέχθη τοῖς Ἀθηναίοις περὶ τῆς συμμαχίας, καὶ τῷ ξενίζοντι τῆς

λέξεως ἐξέπληξε τοὺς Ἀθηναίους ὄντας εὐφυεῖς καὶ φιλολόγους. πρῶτος γὰρ ἐχρήσατο τοῖς τῆς λέξεως σχηματισμοῖς περιττοτέροις καὶ τῇ φιλοτεχνίᾳ διαφέρουσιν, ἀντιθέτοις καὶ ἰσοκόλοις καὶ παρίσοις καὶ ὁμοιοτελεύτοις καὶ τισιν ἑτέροις τοιούτοις...“.

Горгий винаги пише и говори на атически – нито на дорийския сиракузки, нито на йонийския на Леонтини. „Странното“ е в поетичния характер на стила му: употребата на поетични думи и употребата на паралелизъм и алитерации в изреченията, така че да създава усещането за ритъм на прозата и да я доближава до метриката на стих. Единственият голям фрагмент е от „Надгробна реч“, защото сега вече „Паламед“ и „Елена“ се смятат за късни имитации. Ето проба от него:

μαρτυρίας δὲ τούτων τρόπαια ἐστήσαντο τῶν πολεμίων, Διὸς μὲν ἀγάλματα, τούτων δὲ ἀναθήματα, οὐκ ἄπειροι οὔτε ἐμφύτου Ἄρεος οὔτε νομίμων ἐρώτων οὔτε ἐνοπλίου ἔριδος οὔτε φιλοκάλου εἰρήνης, σεμνοὶ μὲν πρὸς τοὺς θεοὺς τῷ δίκαιῳ, ὅσοι δὲ πρὸς τοὺς τοκέας τῇ θεραπείᾳ, δίκαιοι πρὸς τοὺς ἀστοὺς τῷ ἴσῳ, εὐσεβεῖς δὲ πρὸς τοὺς φίλους τῇ πίστει. τοιγαροῦν αὐτῶν ἀποθανόντων ὁ πόθος οὐ συναπέθανεν, ἀλλ’ ἀθάνατος ἐν οὐκ ἀσωμάτοις σώμασι ζῆ οὐ ζώντων.

Перикъл

Suidas s. v. Перикλῆς: ῥήτωρ καὶ δημαγωγός, ὅστις πρῶτος γραπτὸν λόγον ἐν δικαστηρίῳ εἶπε, τῶν πρὸ αὐτοῦ σχεδιαζόντων.

Cic. De Orat. II. § 93: antiquissimi fere sunt, quorum quidem scripta constant.

Cic. Brut. § 27: Ante Periclem, cuius scripta quaedam feruntur, littera nulla est quae quidem ornatum aliquem habeat.

Plut. Pericl. 8: ἔγγραφον μὲν οὐδὲν ἀπολέλοιπε πλὴν τῶν ψηφισμάτων· ἀπομνημονεύεται δὲ ὀλίγα παντάπασιν.

Eupolis, Δήμοι, Bothe Frag. Com. I. 162:

A.: κράτιστος οὗτος ἐγένετ’ ἀνθρώπων λέγειν
ὅποτε παρέλθοι, χῶσπερ ἀγαθοὶ δρομῆς
ἐκ δέκα ποδῶν ἦρει λέγων τοὺς ῥήτορας.

B.: ταχὺν λέγεις μὲν· πρὸς δέ γ’ αὐτοῦ τῷ τάχει
πειθῶ τις ἐπεκάθισεν ἐπὶ τοῖς χεῖλεσιν·
οὕτως ἐκήλει· καὶ μόνος τῶν ῥητόρων
τὸ κέντρον ἐγκατέλειπε τοῖς ἀκροωμένοις.

Plato, Phaedr. 269 E: πάντων τελεώτατος εἰς τὴν ῥητορικὴν.

